

илентав, на утіху своїх добрих родичів виспівуючи по дорозі гідкі плетениці, що хоч уха затикай.

Приходить до дому з галасом і криком, лізе до хати як сновида, падає без пам'яті і без вечірньої молитви на ліжко і хроне як скотина.

Коли почули родичі таку несподіванку, приходять до того иомешканя, світять світло і заглядають до сплячого.

— Несчастний, не дотримав слова! — аж раменами здвигли, побачивши, що їх одинак — стратив красну одіж, забув на родичів, забув на Господа Бога!

Поставали добрі родичі і радять ся, що мають з ним робити. Отець Онисим дуже посумнів...

— Я його вже не знаю за сина! — каже з великим болем серця. — Завтра ще раз справлю йому нову одіж і випроваджу його з дому. Нехай іде від мене, куди його очі понесуть, бо такий злий син не годен, щоби поперед мої очі ходив!

Як постановив, так і зробив.

Скоро Петро встав з ліжка, вже до него отець нічого не каже, лиш дає йому красну нову одежу і готівкою значний гріш.

— Иди, злий сину, в світ від мене, — каже до него — щоби тебе мої очі більше не побачили!

Петро хотів перепросити вітця, але дарма! Отець відсунувся від него.

— Досить того! — каже відходячи. — Вже моє милосердіє над тобою вичерпане, вже мене до крайности довело твоє безбожне жите! Иди, кажу тобі, щоб тебе мої очі більше не побачили!

Петро не хотів вийти, але отець зламав його за плечі і витрутив його як найбільшого ворога з кімнати і замкнув двері на ключ.

Вийшов Петро з хати, став і думає...

— Куди мені тепер подіти ся?... — питає ся сам себе. — Пожди, піду ще раз до своїх товаришів, а вони мені порадять, де маю подіти ся!

Випростував ся як до муштри і пішов просто вулицею, щоби пошукати товариство

Знайте мої любешкі Читачі, що злих товаришів не треба довго шукати! Скоро наш Петро показав ся на вулиці, вже вони суть. Він починає о своїй пригоді оповідати, що з ним стало ся і за що його отець від себе вигнав.

— Дурний! — кажуть вони. — А деж ти підеши? Або ти з відки прийшов до них? От як маєш гроші, ходи з ними, випем